

Reisverslag van trompettist Loet van der Lee

De trip naar Atlanta Georgia USA

Donderdag 20 november tot en met maandag 24 november 2003

==

4 dagen in Atlanta

Uitnodiging

Een half jaar geleden stuurde een voor mij onbekende man uit de Verenigde Staten van Amerika mij een e-mail. Hij was van plan om met een groep Amsterdam te bezoeken en hij vroeg zich af of hij mij kon zien spelen en wilde weten waar goede concerten zouden plaatsvinden. Ik heb deze mail beantwoord en hun o.a. op de vrijdag avond sessie in café Toomler in Amsterdam geweest. Toen ik die bewuste vrijdag na een optreden in een van de zalen van het Hilton Hotel (dat ligt er direct boven) Toomler binnenkwam en wat mee speelde met de band stapte na afloop Dr Tom Gibson en een heel gezelschap muzikanten op mij af. Ze hadden mijn adviezen opgevolgd en hadden een fantastische tijd gehad. Na enkele weken kreeg ik per mail de uitnodiging om op het BrassFest in Atlanta te komen spelen en enkele lessen te geven. Het internet werkt, lang leve het internet.

Shoutern Hospitality

Na een vrije uitgebreide veiligheidsprocedure op schiphol en de lange vliegreis bleken we bij aankomst in Atlanta onze opgehaald bagage nog een keer op een veiligheidsband te moeten zetten. Ik kon dan bij het verlaten van de vlieghaven mijn bagage ophalen. Bij de douane moet je een tweetal formulieren invullen waarmee je onder meer verklaart dat je geen spionage activiteiten ging ondernemen, niet met (nazie) Duitsland had samengewerkt, niet van zins was om een terroristische aanslag te plegen tijdens je verblijf en meer van dat soort bizarre vragen. Na deze formaliteiten volgt er een persoonlijk gesprek met de dienstdoende douane ambtenaar. Toen hij vernam dat ik voor het bespelen van een trompet geld zou ontvangen en dat weer mee naar huis zou nemen werd ik onmiddellijk apart gezet. Een gespecialiseerde ondervrager wees mij allereerst fijntjes op het feit dat alles wat ik zei en deed werd gefilmd en dat ik vooral niet moest liegen. Ze wilde weten van wie ik en waarvoor ik geld zou ontvangen. Ook bleek van groot belang of ik tijdens mijn eerdere verblijven in de USA ook geld had verdiend. Na een telefoon gesprek met Dr. Tom Gibson waarin deze moest verifiëren dat ik dat bedrag kreeg van de Georgia State University mocht ik pas verder. Na deze financiële check moest ik mij haasten naar de detectie poortjes. Iedereen moet daar tegenwoordig alles wat zwaar of metalig is inclusief zijn schoen uitdoen. Het is raar om het oudere dametje voor mij op kousenvoeten door een detectiepoortje te zien gaan. Wat zal het daar stinken met al die mensen. Nadat ik mij had aangekleed en mijn hand bagage weer had ingepakt moest ik 6 haltes met de metro waar ik dan mijn inmiddels 3 keer goedgekeurde bagage kon ophalen. Raar dat ik wel mijn instrumenten zonder probleem mee kon nemen. Tijdens het invliegen op Atlanta werd in het vliegtuig een video gedraaid waarin sprake was van de geroemde 'shoutern hospitality'. Na 09-11 is blijkbaar alles anders.

Atlanta stad

Als ik eenmaal in Amerika ben dan is er is er echter weldegelijk sprake van gastvrijheid. Dokter Tom Gibson is een uitermate hartelijke man en was ook totaal verrast dat hij zojuist was gebeld en verhoort over mijn verblijf. We gingen direct door naar het centrum van

Atlanta. Het is een enorme stad (6 miljoen mensen) met een 'downtown' die typisch is voor een grote en middelgrote stad in Amerika. Veel laagbouw op heuvels en dan plotsklaps een centrum met spectaculaire hoogbouw. Je vindt er onder meer het enorme voetbal stadion van de 'Atlanta Falcons', de trots van de stad. Verder op rijden we langs het hoofdkantoor van CNN en daar vlakbij het park waar tijdens de Olympische spelen van 1996 een bom afging. Met 1 dode en 14 gewonden als gevolg. Ook in deze stad wemelt het van zogenaamde 'beveiliging beampten'. Dit zijn dan verontruste burgers van zeer divers pluimage die in een soort uniform wat lijkt op een koloniale 'safari / liftboy outfit' gekleed op straat staan en kijken of alles wel goed gaat. Rare jongens die Amerikanen.

School of Music

Bij aankomst krijg ik allereerst een introductie ronde door het 'Rialto Theater'. Hier zal het concert van zondag a.s. plaatsvinden. Aan de muur hangt een indrukwekkende concertlijst met o.a. zangeres Dianna Reeves en saxofonist Sonny Rollins. Ik bevind mij in goed gezelschap. Daarna word ik, in het er tegenover gelegen gebouw van de 'Georgia State University', geïntroduceerd aan de mensen van de 'School of Music'. Dit conservatorium met zijn 700 studenten is onderdeel van de Universiteit die totaal ongeveer 3200 studenten heeft. Mijn gastheer Dokter Tom Gibson is daar hoofd van de afdeling koperblazers wat hem in de in de gelegenheid stelt om festivals als het 'BrassFest' organiseren. Na wat administratieve werkjes rijden we naar het huis van Tom in Powder Springs dat is ongeveer een 45 minuten rijden van het centrum van Atlanta. Een prachtig 'all American' huis in een 'all American' woonwijk inclusief de opgerolde krant op de oprijlaan. Zijn vrouw is gastvrij en we kunnen direct aan tafel. Roddels Van Tom hoorde ik het verhaal over de LA trompettist Jerry Hay die met zijn 'Hay Horns' onder meer meewerkte aan twee projecten 'Off the Wall' en 'Thriller' van Michael Jackson. Toen bleek dat zijn naam en die van zijn muzikanten niet werd genoemd in de cover van de cd wilde hij Michael aanklagen en zo zijn geld alsnog innen. Na een besloten vergadering van Michael, Jerry en producer Quincy Jones werd vervolgens alles buiten het gerecht om geregeld. Jerry zei later tegen Tom: 'Ik kan niet vertellen wat we besproken hebben maar ik heb direct na het gesprek een nieuw huis gekocht'. We kwamen hierop omdat Michael Jackson die dag was gearresteerd vanwege nieuwe aanklachten. Hij stond na 30 minuten weer buiten na betaling van 3 miljoen dollar contant. De krant kopte die dag met: 'Will the man without a face be able to face charches'.

Georgia Brass Band

Dezelfde avond is er repetitie met de Georgia Brass Band olv Chrisoffer Priest (georgiabrand.com) De brassbands zijn vooral erg populair in Engeland en ook in Amerika erg in trek. De bezetting is uitsluitend koper en slagwerk (totaal 35 muzikanten) en de stijl 'mild klassiek'. Ik ben gastsolist op het speciaal gemaakte arrangement van 'Caravan' waarbij ze de ritmesectie versterken met een piano en een contrabas. De andere gastsolisten zijn de Amerikaanse euphonium virtuoos Adam Prey (soloeuphonium.com) en de trombone legende John Marcellus. Adam is er en speelt fantastisch. John zal pas zaterdag arriveren en wordt voor nu vervangen door Tom. Als ik die avond 'Caravan' sta te spelen is het voor mijn eigenlijk 05:00 uur in de ochtend. De vermoeidheid begint toe te slaan maar mijn gastheer heeft nog een 'receptie' voor mij in petto. Na afloop rijdt iedereen naar een brouwerij / café de '5 Seasons' en gaan we bier drinken. Het blijkt een hechte en zeer amicale groep muzikanten te zijn en het is werkelijk gezellig. In dit grand café ontmoet ook enkele spelers van het Atlanta Symfonie Orchestra waaronder de nieuwe 26 jarige 1ste trompettist Chris Martin. Joel Levy vroeger leider van dat orkest deed met Chris het 1ste van Mahler met daarin een

origineel deel wat meestal werd weggelaten. Dat is een lange moeilijk lyrische trompetsolo. De cd daarvan had als cover the Atlanta Symphonie Orchestra met trompettist Chris Martin. De toenmalige orkestleider daar Joel Levy deed dat naar men zegt om de trompettist die het orkest verliet Jim Thompson een hak te zetten. Later heb ik de opnames van Chris gehoord en hij is inderdaad een klein wondertje.

IRS

Vrijdag ochtend was het raar wakker worden met een jetlag in de benen. Maar we moesten al snel weer aan de slag. Ik was die middag als gastdocent bij een repetitie van de School Of Music Bigband en heb samen met de dirigent/trompettist Gordon en Tom de sectie repetities begeleidt van de trombones en de trompetten. Het niveau is verassend hoog. Die gasten klinken echt goed. Daarna bleek er toch nog een probleem te zijn met de financiële afhandeling. Om het geld te kunnen ontvangen van het Georgia State University was mijn Nederlands SoFi nummer niet genoeg. Het was noodzakelijk om naar het gebouw van de IRS (Amerikaanse belastingdienst) te gaan en een Amerikaans 'social security number' aan te vragen. Zoals bij alle overheidsgebouwen in Amerika moet je hier bij het binnengaan door een detectie poort en doen ze een 'security check'. Verder is het typische belasting routine en ik kreeg na veel formulieren en lang wachten een nummer toegewezen. Dit blijft mijn nummer voor de rest van mijn leven en dat kan nog wel eens handig zijn.

Buckhaet

Die avond had ik vrij en we waren door Gordon uitgenodigd om naar een club te gaan waar hij die avond speelde. Het bleek om een salsa nachtclub te gaan met de naam 'Havana'. Dit lag midden in het hipste uitgaansgebied van Atlanta. Een beruchte wijk met de naam 'Buckhaet'. Om er te komen reden we door de een peperdure woonwijk van Atlanta met landhuizen ter waarde van 50 miljoen dollar. Zoals dat gaat wonen er bekende personen waaronder de ambassadeur van de staat Georgia en singer/songwriter Elton John. Het uitgaansgebied is ronduit spectaculair. Veel schaars geklede dames op straat, dure auto's, gay en heterobars en uiteraard de onvermijdelijke Amerikaanse politie auto's. De salsa club was fantastisch en ik heb er wat meegespeeld met de band. Die band klonk goed en de mensen waren enthousiast. Eigenlijk net als in Amsterdam. Het laat zich raden dat de drankjes daar duur waren. Zes dollar voor een pils was normaal. Gelukkig hoefde ik, omdat ik meespeelde, bijna niks te betalen. Na afloop werd ik uitgenodigd door de inmiddels gearriveerde Chris Martin om nog wat te drinken en opnames te luisteren in zijn appartement. Die nacht waren we om 5 uur thuis. De volgende ochtend hoorde ik op de radio iemand zeggen dat 'buckhaet' de scherven van een wilde avond aan het oprapen was. Dat gaf mij het gevoel (voor zover ik nog voelen kon) dat ik op het juiste moment op de juiste plaats was geweest.

Atlanta Youth Orguestra

Zaterdagmorgen was er om 11hr repetitie in een kerk midden in 'downtown' Atlanta. Ik was als speciale gast genodigd om met het 'Atlanta Youth Orguestra' een tweetal eigen stukken te spelen. De werken zijn voor bigband gearrangeerd door Joan Reinders (Beautiful Africa) en Sebastian Ohm (Noordzee). Dat laatste stuk maakt onderdeel uit van het omvangrijke 'Holland in Jazz' project van mijn band in Nederland. De muzikanten waren ook werkelijk jong (tot 15 jaar) en hadden keihard gewerkt aan de toch wel gecompliceerde arrangementen en konden het fantastisch spelen. Na een repetitie van anderhalf uur waren we klaar en gingen terug naar de School of Music omdat we nog moesten repeteren met de Georgia State Brass

Band. Dokter John Marcellus Die dag maakte ik kennis met de derde gastsolist van het festival. De trombonist dokter John Marcellus was zojuist in twee dagen vanuit New York aan komen rijden (dat is een trip van 14 uur). Hij is een levende legende en je kan hem zien als een soort 'de Bart van Lier van Amerika'. Met zijn stevig postuur, witte baard en energieke voorkomen lijkt wat op Bobby Shew. Hij heeft naast zijn uitvoerende werk als docent aan de 'Eastman School of Music' vanaf 1978 zo ongeveer een hele generatie trombonisten opgeleid (waaronder mijn gastheer). Hij speelt op een fantastische manier klassieke muziek en beheerst het instrument volledig. Ook met een jazz solo kwam hij goed weg. Op 'Caravan' besloot hij bas trompet te spelen. Bovendien is hij de trotse uitvinder van de 'marsalofoon'. Dit is een extra kleine bel achter op zijn trombone die hij middels een klep kan activeren tijdens het bespelen van zijn 'normale' trombone. Het resultaat is enigszins carnavalesk maar ook spectaculair.

Donald Duck

Al met al een heel gesjouw en we waren met de vorige nacht (en de jetlag) nog in de benen behoorlijk klaar om een uur of 5. Rust was er evenwel niet bij want mijn gastheer had besloten om een etentje met wat drankjes te organiseren (receptie) ter ere van mijn en John's aanwezigheid. Zijn vrouw had gekookt en diezelfde avond waren er ongeveer 15 muzikanten in zijn huis. Na een heerlijk maaltijd, een hele reeks gesprekken en ettelijke glazen goede wijnen bleek onze nieuwe gast John Marcellus een uitstekende Donald Duck imitator. Zo goed dat hij, na nog enkele glazen, er gewoon niet meer mee ophield. Erg grappig allemaal. Ik ben met het oog op de grote dag van het concert toch maar om 0100hr maar in mijn bed gedoken.

BrassFest

De zondag was voor de organisatie de grote dag. Om 11hr waren we reeds in het theater waar ze tot mijn grote verbazing mijn naam en die van de andere solisten op een enorm bord boven de ingang hadden gehangen. Tot mijn vreugde hadden ze ook alle letters in de goede volgorde aangebracht, wat niet eenvoudig is met een naam als loet van der lee. De mensen waren wat nerveus we hadden vanaf 12 uur een doorloop van een drietal orkesten. Om 1500hr hadden we aanvang. De presentator van de avond was al 18 jaar een zogenaamde 'ankerman' voor CNN waarvan het hoofdkantoor in Atlanta gevestigd is. De man was uitermate professioneel. Opmerkelijk was dat hij zijn toespraken uitgetypt wilde hebben. Een echte nieuws lezer dus. Van enige spontaniteit was echter geen spraken. De publieke belangstelling was goed en we hebben een uitstekend concert gespeeld.

Jamsession

Na afloop zijn we naar de receptie gegaan. Tom heeft de goede gewoonte om lekker eten en drinken met elkaar na afloop van het werk een receptie te noemen. Een prima eigenschap, je zorgt zo voor een goede sociale roulatie en maakt de mensen betrokken bij de gemeenschappelijke zaak. De receptie was in de '5 Seasons'. Een uitstekend restaurant met zijn eigen brouwerij. Ik was er de eerste avond al geweest maar dit keer was er ook een jazz jam sessie. Het niveau was hoog en uiteraard stond ik al snel te spelen. Na het eten zei John tegen mij 'oké loet, ik denk dat ik nu dronken genoeg ben om een blues te spelen'. Die avond ging ik alweer laat naar bed.

Masterclass

De maandag had een verassing in petto. Ik was gevraagd om een masterclass te verzorgen op de universiteit voor muziek studenten en belangstellenden. Omdat mijn vliegtuig naar Amsterdam die dag al om 1700hr ging was ik de eerste in de reeks van drie 'masterclasses'. Na mij waren er twee uren voor John Marsellus en daarna twee voor de euphonium virtuoos Adam Frey. Voor mij is dit nieuw. Twee uren praten en publiekelijk les geven in de Engelse taal is nu eenmaal een nieuwe ervaring. Ik had mij uiteraard degelijk voorbereid met onder meer een Engelstalige sheet over de psychologie van het studeren. Waar ik niet op voorbereid was, was het feit dat ze vlak voor ik begon een tweetal busladingen met schoolkinderen van 11 a 12 jaar oud in het auditorium van de universiteit binnen loosde. Nu was alles anders. Hoe kan je verwachten van kinderen van die leeftijd dat ze twee uur lang geïnteresseerd blijven luisteren naar mijn diepgravende verhandeling over de psychologie van het studeren. Nee, ze willen graag op een losse manier vermaakt worden en af en toe al ze er niet op bedacht zijn gefêteerd worden op een wijze les. Na mijn eerste zin met mijn Nederlands accent had ik direct lachers. Ik kwam niet uit hun land, dat was duidelijk. Trompet spelen is echter universeel. De techniek van het spelen en muzikaliteit is bij iedereen hetzelfde en na wat wederzijds aftasten ging het allemaal uitstekend. Na twee uurtjes kreeg ik een uitgebreid applaus en zat mijn werk in Amerika erop.

Hartverwarmend

Er is de laatste tijd veel over Amerika en de Amerikanen gesproken. Van mij geen klachten. De gastvrijheid van Dr Tom Gibson en zijn organisatie was enorm, hun belangstelling voor Nederland, Amsterdam en mijn persoon hartverwarmend en ik zie dan ook reikhalzend uit naar de volgende 'encounter' met de muzikanten van de Georgia State University School of Music.

Loet van der Lee - December 2003